

ZWERFSTER VOOR GOD

Zwerfster voor God

*DE JAREN NA
'DE SCHUILPLAATS'*

CORRIE TEN BOOM
MET JAMIE BUCKINGHAM

Andere boeken van Corrie ten Boom
bij Gideon verschenen:

DE SCHUILPLAATS
HET BESTE DEEL KOMT NOG
IEDERE DAG NIEUW (dagboek)
LEVEN IN VREUGDE (dagboek)
NIET IK, MAAR CHRISTUS
VERTROUW OP GOD
ZONDER HEM KAN IK NIETS DOEN

ZWERFSTER VOOR GOD

Oorspronkelijke titel: Tramp for the Lord
Copyright Fleming H. Revell Company, USA
Copyright © Nederlandse vertaling: Gideon
Vertaling: Wilma Offers
Omslagontwerp: Studio Vrolijk, Margreet Kattouw
15e druk: februari 2015
Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-263-1
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this work may be reproduced in any form
by print, photoprint, microfilm or any other means
without written permission of the publisher.

Inhoud

- Inleiding: De wereld is mijn schoollokaal 7
1. Een lied in de nacht 13
 2. Een grote ontdekking 19
 3. De droom 24
 4. De blijde boodschap 29
 5. Muziek van gebroken snaren 36
 6. Heb uw vijanden lief 45
 7. In de kracht des Geestes 49
 8. Conny 55
 9. Macht over demonen 60
 10. Licht uit donker Afrika 69
 11. God zal zorgen voor alles wat nodig is 79
 12. Gehoorzamen 92
 13. De echte Corrie ten Boom 99
 14. Checkpoint Charlie 104
 15. Oog in oog met de dood 110
 16. Gered door een baby 116
 17. Elke dag wonderen 119
 18. Gods woord, het zwaard –
Gods volmaakte wapen 124
 19. Waar is de hemel? 130
 20. De verleiding er mee op te houden 133
 21. Ik zal gaan waar U wilt dat ik ga, lieve Heer...
maar alstublieft geen tien trappen op 138

22. Voor de hele wereld – te beginnen met één 142
23. Het verzaken van mijn eerste liefde 146
24. Wandelen in het licht 151
25. Geborgen in Jezus 155
26. Ik heb veel volk in deze stad 160
27. Het zegenbusje 165
28. Houd de cirkel gesloten 169
29. Een vinger tot zijn eer 175
30. Het nagalm-principe – bim-bam 179
31. Het zwart op wit van de vergeving 182
32. Klaar voor het einde 185
33. “Weet je nog?” 191
34. Een klein getuigenis voor Christus 195

Inleiding

De wereld is mijn schoollokaal

Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u (Psalm 32:8).

In de levensschool zijn een paar moeilijke klassen, maar daar leer je het meest – vooral als de Heer Jezus Zelf je leraar is.

De moeilijkste lessen kreeg ik in een cel met vier muren. Die cel in de gevangenis van Scheveningen was zes passen lang en twee passen breed, en had een deur die alleen aan de buitenkant opengemaakt kon worden. Later kwam ik tussen prikkeldraadomheiningen, waar stroom op stond – een concentratiekamp in Duitsland. De poorten daarvan werden bewaakt door wachten met machinegeweren. Het was Ravensbrück. Meer dan zesennegentig duizend vrouwen kwamen daar om.

Na die tijd in de gevangenis werd de hele wereld mijn klaslokaal. Sinds de Tweede Wereldoorlog heb ik tweemaal de wereld rond gereisd, waarbij ik gesproken heb in meer dan zestig landen op alle continenten. In de loop van die dertig jaar zijn luchthavens, busstations en paspoortenbureaus mij heel vertrouwd geworden. Ik heb alle mogelijke wielen onder me gehad – autowielen, treinwielen, wielen van riksja's, wagens met paarden bespannen, en landingsgestellen van vliegtuigen. Wielen, wielen, wielen! Zelfs rolstoel-wielen.

Ik heb gastvrijheid genoten in geweldig veel huizen en in meer dan duizend bedden geslapen. In de Verenigde Staten sliep ik in comfortabele bedden met schuimrubber matras, in India soms op rietmatten, die gewoon op de aangestampte grond lagen. In schone kamers en in vuile kamers.

In een badkamer in Hollywood keek ik vanuit het verzonken Romeinse bad uit op exotische planten en bloemen, en een badkamer in Borneo was niet meer dan een modderhut, waar alleen maar een ton koud water stond. Toen ik in Israël een keer bij een groep jonge Joodse meisjes logeerde en naar het toilet wilde, moest ik over een berg bouwmaterialen klimmen, door een terrein met afval ploeteren om uiteindelijk terecht te komen bij een piepklein gebouwtje, met niets anders dan een gat in de grond. Je zou het 's nachts onmogelijk hebben kunnen vinden.

Op al mijn reizen, ook nu ik in de tachtig ben, heb ik mijn Bijbel bij me, in mijn hand en in mijn hart – het ware Levenswoord, barstens vol Goed Nieuws. Er is ruim genoeg voor iedereen, en vaak voel ik me zoals de discipelen zich gevoeld moeten hebben toen ze meer dan vijfduizend mensen te eten gaven van vijf broden en twee vissen. Het geheim was dat zij het eten ontvingen uit de gezegende hand van de Meester. Er was meer dan genoeg voor iedereen en er bleven nog twaalf manden vol over.

Er was ruimschoots voldoende voor hen die stierven in de concentratiekampen – meer dan genoeg voor de duizenden die bij elkaar kwamen op de universiteiten, in zalen en kerken over de hele wereld. Ook heb ik wel gesproken voor een paar gevangenen die achter de tralies hongerig stonden te luisteren. Eén keer sprak ik voor een groep van zes zendelingen in Japan, die me gastvrijheid gaven tijdens een achtentwintig uur durende wolkbreuk, waarin meer dan

duizend mensen omkwamen. Groepen van honderden en menigten van duizenden hebben onder de pandals van India en in de schouwburgen van Zuid-Amerika geluisterd. Ik heb gesproken voor duizenden in de reusachtige stadions van Amerika, en ik trok mij terug in de bergen van Noord-Carolina voor een zomerkamp met een kleine groep meisjes.

“Want alzo lief heeft God de wereld gehad...” (Johannes 3:16) zei Jezus. En daarom ga ik door, ook al ben ik in de tachtig, want we hebben een boodschap voor de volkeren, een boodschap van liefde en licht, het oude en toch steeds weer nieuwe evangelie van Jezus. God heeft plannen – en geen problemen – voor onze levens. Voordat mijn zuster Betsie in het concentratiekamp in Ravensbrück stierf, zei ze tegen me: “Corrie, je hele leven is een training geweest voor het werk dat je hier in dit kamp doet – en voor het werk dat je daarna zult doen.”

Het leven van een christen is een opleiding voor hogere dienst. Een atleet zul je niet horen klagen als zijn training zwaar is. Hij zal aan de wedstrijd denken. Zoals de apostel Paulus in Romeinen 8:18-23 schreef:

Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden. Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij

weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij, maar ook wijzelf, (wij), die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoon-schap: de verlossing van ons lichaam.

Als ik terugkijk op de jaren die achter me liggen, kan ik de lijn zien van een goddelijk patroon in de weg die God zijn kinderen laat gaan. Toen ik tijdens de oorlog in Nederland in een gevangenis zat, bad ik vaak: “Heer, laat de vijand me alstublieft niet in een Duits concentratiekamp stoppen.” God zei nee tegen dat gebed. Eenmaal in dat Duitse kamp met al zijn verschrikkingen, leerde ik vele gevangenen kennen die nog nooit van Jezus Christus hadden gehoord. Als God mijn zuster Betsie en mij niet had gebruikt om hen tot Hem te brengen, zouden ze nooit van Hem hebben gehoord. Velen stierven, of werden gedood, maar velen stierven met de naam van Jezus op hun lippen. Zij waren al ons lijden zeker waard. Het geloof is als radar waarmee je door de mist heen kijkt.

Mijn leven is een weefsel tussen mijn God en mij.
Niet ik kies de kleuren, nee, dat doet Hij.
Vaak weeft Hij er verdriet in, en, door onverstand,
vergeet ik dat Hij ziet de boven- en ik de onderkant.
Als 't weefgetouw zal rusten
en de spoel schiet niet meer om,
zal God het doek ontvouwen
en verklaren elk “waarom” –
hoe nodig donk're draden zijn in de Wevershand,
naast goud- en zilverdraden:
zó komt zijn plan tot stand.

(UIT HET ENGELS)

Hoewel de draden van mijn leven heel vaak in de knoop leken te zitten, weet ik, door het geloof, dat er aan de andere kant van het borduurwerk een kroon te zien zal zijn. Terwijl ik de wereld doorkruiste – als een zwerfster voor de Heer – heb ik een paar lessen geleerd in Gods grote school. En nu ik deze dingen vertel aan u die dit boek leest, bid ik dat de Heilige Geest ook u iets zal laten zien van het goddelijke patroon van Gods plan voor u.

Corrie ten Boom
Overveen, Nederland

Een lied in de nacht

Zie, God is mijn heil, ik vertrouw en vrees niet, want mijn sterkte en mijn psalm is de Here Here. . . (Jesaja 12:2).

De oorlog was voorbij. Al voordat ik uit het concentratiekamp kwam, wist ik dat ik mensen zou gaan helpen die de weg in het leven kwijt waren. Nu was ik bezig daarmee een begin te maken in Bloemendaal. Het was meer dan een dak voor de daklozen – het was een toevluchtsoord voor mensen die zowel geestelijk als lichamelijk de weg kwijt waren.

Maar omdat ik zo vlakbij de dood had geleefd en die dagelijks in de ogen had gekeken, voelde ik me vaak een vreemdeling in mijn eigen land; veel van de mensen daar zagen geld, aanzien en succes als het belangrijkste in het leven. Als je voor een crematorium staat en weet dat elke dag je laatste kan zijn, krijg je een andere kijk op het leven.

Ik begreep wat de kunstenaar bedoelde, die het portret van een gestorven rijke man schilderde en het de titel gaf: *Sic transit gloria mundi* – aldus gaat de glorie der wereld voorbij. De materiële dingen in deze wereld waren niet belangrijk meer voor mij en zouden dat ook nooit meer worden.

In deze tijd bracht ik voor het eerst na de oorlog een bezoek aan Haarlem, de stad waar ik meer dan vijftig jaar van mijn leven had doorgebracht. Het was al laat in de avond

toen ik door de straten liep. Toen ik voor een stoplicht moest wachten, had ik het vreemde gevoel dat de mensen in rijen van vijf moesten gaan staan, net als in het concentratiekamp. Maar nee, ze babbelden over koetjes en kalfjes en toen het licht op groen sprong, liepen ze verder zonder dat iemand tegen hen schreeuwde.

Maar vele gezichten stonden merkwaardig gespannen en ik voelde de behoefte in me opkomen om alle mensen, vooral de mensen die zo vast zaten aan materiële dingen, te vertellen over Jezus, de Enige die ons van alles vrij kan maken.

Het was al bijna middernacht toen ik tenslotte in de Barteljorisstraat kwam. De maan en veel sterren waren te zien boven de oude daken van de bekende huizen in de korte straat. Voor de Beje bleef ik staan, op de hoek van het steegje in het midden van de straat. Ik raakte met mijn vingertoppen de winkeldeur aan. Ook al was de Beje niet langer mijn huis, het had nog steeds een grote plaats in mijn hart. Ik wist toen nog niet dat het huis in de toekomst gedeeltelijk gebruikt zou worden ter herinnering aan mijn familie en de tijd dat het een schuilplaats was geweest voor de Joden die gered waren van een zekere dood in de handen van de Nazi's. Ik stond daar alleen in het donker en gunde mezelf de luxe van de herinneringen. Hoe vaak had ik de luiken voor de etalage gedaan. Op mijn eerste schooldag, bijna vijftig jaar geleden, was ik door die deur naar buiten gekomen. O, wat was ik een onwillige leerling geweest! Ik huilde, bang omdat ik het vertrouwde oude huis moest verlaten, hier was de warmte die me 's winters beschermd had, de ramen, die de regen en mist hadden buitengehouden. Hier gingen we 's avonds met z'n allen om het vuur zitten nadat er afgewassen en opgeruimd was. Maar mijn vader, die mijn angst

kende, had toch mijn hand genomen en me door die deur de schoolwereld ingeleid, een onbekende wereld van onderwijzers en klaslokalen.

Vader was nu gestorven. Maar mijn hemelse Vader leefde nog. Ik liet mijn hand over de deur glijden, mijn vingers voelden de barstjes en de nerven. Dit was mijn schuilplaats niet meer. Hier woonden nu anderen. De wereld was mijn schoollokaal en de enige zekerheid die ik had, was dat de eeuwige Armen onder me waren. Hoe dankbaar was ik, dat de sterke hand van mijn hemelse Vader de mijne vasthield.

Ik keek de smalle steeg in. Het was er aardedonker. Ik spitste mijn oren en heel diep in mijn hart kon ik de stemmen van Vader, Betsie en de anderen horen. Was het nog maar een jaar geleden? Het leek eeuwen. “Wat een eer,” had Vader gezegd, “om mijn leven te mogen geven voor Gods uitverkoren volk, de Joden.”

Ik betastte de muur met mijn handen en drukte mijn gezicht toen tegen de koude stenen. Nee, ik droomde niet. Het was werkelijkheid. De oude Beje, de oude schuilplaats, was niet meer van mij. Ravensbrück had me veel geleerd. Mijn schuilplaats was in Jezus alleen. Zelfs nu ik midden in de nacht door de straten liep van een stad, die eens mijn thuis was geweest, maar nu niet meer dan een stad was, was ik doordrongen van de aanwezigheid van de hemelse Vader.

Opeens liet de kathedraal zijn oude, vertrouwde klanken horen. Mijn leven lang had ik de prachtige muziek van de Grote Kerk gehoord, overdag en 's nachts. Het was geen droom, zoals ik dat beleefd had in het concentratiekamp. Dit was echt. Ik liep bij de deur vandaan en ging langzaam door de Barteljorisstraat naar de Grote Markt. Daar bleef ik staan en keek op naar de kathedraal, die donker afstak tegen de hemel, omkranst door duizenden twinkelende sterren.